

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΤΗ ΜΕΛΛΗ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ

ΕΚΒΑΙΝΕΤΑΙ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Γελιέμαι!... Γελιέμαι; είπε. Τί θέλεις νά πῆς μ' αυτό; Δέν εἶνε δικό σου τὸ παιδί;

— Δέν ξέρω ἀπάντησε ὁ Γιάννης.

— Δέν ξέρεις! Μὰ ἂν δέν ξέρης ἐσὺ ποιὸς θὰ ξέρη, ἐγώ;

Ὁ Γιάννης ἔπιασε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυὸ του χέρια. Ζαλιζόταν.

Πήγαινε νὰ τοῦ φύγη τὸ μυαλό.

Ὁ πατέρας τοῦ ἔστεκε ἀπὸ πάνω του καὶ τὸν κύτταζε γεμάτος ἀπορία.

— Λοιπὸν; τοῦ εἶπε σὲ λίγο. Μίλα λοιπὸν; Τί συμβαίνει;

Ὁ Γιάννης δέν ἀποκρινόταν.

Τὸ μυαλό του εἶχε θολώσει.

— Μίλα, παιδί μου, ἐπέμεινε ὁ Προκόπης. Μίλα μου νὰ καταλάβω. Τί συμβαίνει; Τί υποψιάζεσαι;

— Δέν ξέρω τί νὰ φαντασθῶ, μπαμπά. Δέν ξέρω τί νὰ υποθέσω. Εἶνε τόσο μεγάλο τὸ χτύπημα πού πάει νὰ μοῦ φύγη τὸ μυαλό.

Ὁ Προκόπης ἀγρίεψε.

— Ἄκου νὰ σοῦ πῶ, φώναξε. Δυὸ καὶ δυὸ κάνουν τέσσερα.

Ἄφοῦ δέν ξέρεις δέν εἶσαι σύ. Κι' ἀφοῦ δέν εἶσαι σὺ θά'νε κάποιος ἄλλος.

Ὁ Γιάννης σιωποῦσε.

— Μὰ καλὰ, θρὲ παιδί μου, ἐξακολούθησε ὁ πατέρας του, δέν κατάλαβες τίποτα. Τίποτα... Τίποτα; Τί ἄντρας τῆς ἡσούν; Δέν σοῦ μπηκαν ψύλλοι στ' αὐτιά;

— Ὁχι, πατέρα, ἀναστέναξε ὁ Γιάννης.

Ἔχουν τὸν τρόπο νὰ μᾶς γελοῦν ὅταν θέλουν. Φτάνει νὰ θέλουν...

— Πάει καλὰ... Πάει καλὰ, μουρμούρισε ὁ Προκόπης.

Καὶ κατόπιν γυρίζοντας στὸν Γιάννη τοῦ εἶπε:

— Δέν ἔχουμε πειὰ καμμιά δουλειὰ ἐδῶ μέσα. Κατάλαβες; Μὲ μᾶς ποτὲ κανεὶς δέν γέλασε. Μυῖγες δέν καθήσανε στὴ μύτη μας, οὔτε χαρούπια στὸ κούτελό μας. Σήκω νὰ φύγουμε, παιδί μου, κι' αὐτὴ τὴ στιγμή μάλιστα. Δέν σοῦ λέω νὰ τῆς κάνης φασαρίες, βέβαια, στὴν κατάσταση πού θρῖσκειται. Ὁχι. Θὰ φύγουμε ἡσυχά-ἡσυχά. Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες τῆς κάνεις ἕνα γράμμα καὶ τῆς ξηγιέσαι εἰλικρινά καὶ ντόμπρα. Σήκω λοιπὸν καὶ μάζευε σιγά-σιγά τὰ πράγματά σου. Ἐγὼ θὰ πάω νὰ δώσω ἕναν τράκο στὴν πεθερά σου.

— Ὁχι, πατέρα, φώναξε. Στάσου, ποῦ πᾶς;

Ὁ Προκόπης κοντοστάθηκε ξαφνιασμένος. Κύτταζε καλὰ καλὰ τὸ γυιό του καὶ τοῦ εἶπε:

— Γιατί κομπιάζεις; Γιατί διστάζεις, παιδί μου; Τί φοβᾶσαι; Μὴ χάσῃς τὸ βουλευτικί; Δέν σοῦ τὸ δώσανε αὐτοί. Τὸ ὑπουργικί; Θὰ τὸ πάρῃς μὲ τὸ σπαθί σου. Λοιπὸν; Γιατί κοντοστέκεσαι; Τί φοβᾶσαι; Λεφτὰ ἔχεις, δόξα ὁ Θεός!

Ὁ Γιάννης ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του μέσα στὶς χουφτες του κι' ἔπεσε βαρὺς σ' ἕνα καναπέ.

Ἐκλαιγε!

Ὁ Προκόπης κόμπιασε.

Κατάλαβε πῶς ὁ γυιός του ἀγαποῦσε τὴ Ριρή.

Τὴν ἀγαποῦσε ἔτσι πού δέν μποροῦσε νὰ τὴν ἀφήσῃ καὶ νὰ φύγῃ.

Ὁ χωρισμὸς αὐτὸς θὰ τοῦ στοίχζε.

— Πατέρα, ψιθύρισε, δέν μπορῶ... δέν μπορῶ, πατέρα!... Τὰ ὄνειρά μου... ἡ ζωὴ μου... Δέν θὰ μπορέσω πειὰ νὰ ζήσω...

— Καλὰ, καλὰ, παιδάκι μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Προκόπης. Μὴν κάνεις ἔτσι καὶ δέν μπορῶ νὰ σὲ βλέπω νὰ κλαῖς. Κάθησα καὶ σοῦπα κι' ἐγὼ κουταμάρες. Μὴ δίνεις σημασία. Εἶμαι γέρος πειὰ καὶ δέν ξέρω τί λέω. Μπορεῖ νάκανα καὶ λάθος,

Μπορεῖ νᾶνε καὶ τίποτε ἄλλο...

Ὁ Γιάννης ξεθάρρεψε.

Ἀρχισε νὰ ἐλπίζει.

Ἀρπάχτηκε σὰν τὸν πνιγμένο ἀπ' τὴν τελευταία φράσι τοῦ πατέρα του.

— Ναί, πατέρα, εἶπε. Μπορεῖ νᾶνε καὶ τίποτε ἄλλο. Δέν πιστεύω, δέν μπορῶ νὰ πιστέψω σὲ μιὰ τέτοια ἀτιμία. Πῶς εἶνε δυνατόν αὐτό! Πῶς μπορεῖ νὰ ἡσαν ψεύτικα τὰ φιλιὰ τῆς; Τὰ χάρδια τῆς; Τότε εἶνε ψεύτικα κι' ὁ ἥλιος καὶ τ' ἀστέρια. Τί λὲς καὶ σὺ, πατέρα; Πές μου καὶ σὺ τὴ γνώμη σου. Ἐσὺ τὴ γνώρισε καλὰ τὴ Ριρή. Τὴν κρίνεις ἀξία γιὰ μιὰ τέτοια προστυχία;

— Ναί, βέβαια, δίκηο ἔχεις, ἀπάντησε ὁ Προκόπης. Ζοῦμε, θλέπεις, σ' ἄλλη ἐποχὴ. Σ' ἄλλον κόσμο. Μὴ κυττᾶς τὸν παληόλαο πού γεννοβολαεὶ πάνω στοὺς ἐννῆα μῆνες. Σήμερα ὁ κόσμος εἶνε θιαστικός. Τρέχει, θιάζεται, πετάει!.. Ὁ,τι γινότανε ἄλλοτε σ' ἕνα χρόνο, γίνεται σήμερα σὲ λίγες ὥρες. Ἐκεῖνος ὁ Μακκρόνης, ὁ Μακρόνης — πῶς τὸν εἶπες; — πατάει λέει ἕνα κουμπάκι κι' ἀνάβει τὰ φῶτα στὸ Ρίο Τζανέιρο! Ξέρω λοιπὸν κι' ἐγὼ τί νὰ σοῦ πῶ; Μπορεῖ ν' ἀρχίσουν κ' ἡ γυναῖκες νὰ γεννᾶνε πάνω στοὺς ἐξήμισυ μῆνες. Γιατί ὄχι; Κι' αὐτὴ ἡ πεθερά σου ἄλλωστε δέν ζέρει τί ἐξήγησι νὰ δώσῃ σ' ἄλ' αὐτὰ καὶ σχίζει τὰ ρούχα τῆς.

Ἐσκυψε συγχρόνως πάνω ἀπὸ τὸν Γιάννη, τὸν χτύπησε στὸν ὄμο καὶ τοῦ εἶπε τρυφερά:

— Ἐλα, ἔλα μὴν κάνης ἔτσι. Σήκω ἀπάνω. Σιάξου λιγάκι.

Ἐβγαλε ἕνα μαντήλι καὶ τοῦ σφούγγισε τὰ δάκρυα.

Ἐτσι σὲ σφούγγιζα καὶ μικρὸν, θυμᾶσαι; Ἐκλαιγες καὶ σοῦ σφούγγιζα τὰ δάκρυά σου καὶ τίς μίξεις σου. Θυμᾶσαι, παιδί μου; Νὰ μὴν κάθεσαι πειὰ ἐδῶ στὴν κατάσταση πού εἶσαι. Πήγαινε στὸ δωμάτιό σου. Κι' ἐγὼ θὰ μάθω στὸ μεταξὺ τί συμβαίνει μὲ τὸ

νὶ καὶ μὲ τὸ σίγμα.

Συγκινημένος βαθειὰ ὁ Γιάννης ἀγκάλιασε, φίλησε τὸν πατέρα του κι' ἔφυγε.

Ὁ Προκόπης ἔμεινε μόνος.

Ἐκάλεσε ἀμέσως τὸν καμαριέρη καὶ τοῦ εἶπε:

— Πές στὴν μεγάλη σου κυρὰ νάρθη πού τὴ θέλω.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε ὁ καμαριέρης.

Μόνος πάλι ὁ Προκόπης ἀρχισε νὰ θηματίζει πάνω-κάτω.

— Ὄστε ἔτσι; ψιθύρισε. Αὐτὲς τίς ντροπὲς εἶχε ὑπ' ὄψι τῆς ἐκείνη ἡ μουσίτσα ἡ Δέρβου κα μοῦ εἶπε τὰ λόγια ἐκεῖνα. Τὸ σπίτι μας ἐννοοῦσε. Κι' ὁ μουστερῆς εἶνε ἐκεῖνος ὁ ποσαπαίρνης ὁ Ἄλεξ... Ἐκεῖνο τὸ κομψευόμενο κουμάσι... Ἄμ' καλὰ τὰ μυρίστηκα. Δέν τρώει σανὸ ὁ Προκόπης καὶ μάλιστα ἀτελώνιστο. Ὁχι, διάβολε.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μπηκε μέσα ἡ κυρία Ἀσπασία.

— Μὲ ζήτησες; εἶπε στὸν Προκόπη.

— Ναί, σὲ ζήτησα, τῆς ἀπάντησε ἀποτομα ὁ Προκόπης. Κόπιασ' ἐδῶ. Κόπιασ' ἐδῶ, κυρὰ συμπεθέρα.

— Κουβέντιασε ἀσφαλῶς μὲ τὸν γυιό του... μουρμούρισε σιγὰ ἡ μαμὰ τῆς Ριρῆς.

Καὶ πρόσθεσε πὺ σιγὰ:

— Ἐδῶ σὲ θέλω, Ἀσπασία!

(Ἀκολουθεῖ).

